

Слуги царски разгласили: „кжджнъ-жабка позлатена, най-млада снахица, голѣма майсторица, на рибки е сестрица“.

Присмя имъ се стара етърва: „туй ли чудо не видено, ржцѣ позлатени! И азъ мога мойтѣ да позлатя! . . .

Шопъ рждѣтѣ си и двѣтѣ въ врѣло масло, сварила ги присмѣхулка, та проклина кжджнъ-жабка.

Събрали ми се зълви, етърви и млади девери да свадбуватъ, да пируватъ. Ядатъ, пиятъ, кжджнъ-жабка захвалятъ: — златнитѣ ѝ ржцѣ, сладкитѣ ѝ госби.

Кжджнъ-жабка хапне, не глътне; до гушка си трохици рони.

Етървици, завистници, като нея крили, пушали въ бѣли пазви . . .

Късно пирували, та си поиграли. Кат' тропнали млади булки, изтърсили купъ залъци.

Станала и кжджнъ-жабка, па си брѣкна въ бѣла пазва, извадила два гължба, тури си ги на рамѣнѣ. Трепнаха ми два гължба, подигнаха кжджнъ-жабка: — не играла най-млада снахица, не играла, ами хвърчала прѣдъ царь-свекъръ — сжща гължбица.

Разгнѣви се царкинята снаха, провикна се и снаха болярка: „това жабче, дѣт' го тачатъ, дѣт' го хвалятъ и прѣхвалятъ, ще запали цѣло царство; кжджнъ-жабка — магесница, кжджнъ-жабка вѣщица е . . .“.

Повѣрвалъ е стари свекъръ и на сина си поржча: „Махни, сине, булчето, изгони го, про-